

Voor mijn ouders

Omslagontwerp: the Wiebes Agency
Opmaak: Elgraphic

ISBN 978 90 00 37867 8
ISBN 978 90 00 37974 3
NUR 320

© 2021 Lianne Sanders
© 2021 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Maarten Boers Literary Agency

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumlifestyle.nl

 Spectrum Lifestyle Boeken

 spectrumboeken

 @liannemarije

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of open-
baar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mecha-
nisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik stuur Sam een mail dat ik hem niet meer hoef. Dat het uit is. Dat ik er klaar mee ben. Dat hij me zoet probeert te houden met zijn mooie woorden, maar dat ik er niet meer in trap.

Vanochtend vertelde Sam me dat hij oud en nieuw met z'n vrienden wil vieren en niet samen met mij. Ik werd zo boos dat ik vijf kilometer ben gaan hardlopen en binnen twintig minuten thuis was. Ik wil met oud en nieuw samen met hem zijn, dat is toch niet zo raar? Ik wil gewoon één moment, om 12 uur, van hoop en liefde. Zo'n moment waarop je elkaar aankijkt en allebei voelt: wat voor teringzooi we er ook steeds van maken: we gaan dit jaar samen doen. Want we houden van elkaar.

Sam mailt terug dat hij het snapt.

Zijn eeuwige begrip, het maakt me razend.

Ik ijsbeer door m'n woonkamer.

Tien minuten later app ik dat het me spijt dat ik zo gemeen ben. Dat ik hem niet kwijt wil. Dat ik het wil oplossen.

Sam reageert niet.

Een halfuur later stuur ik hem dat ik het misschien toch wel uit wil maken, maar dan niet via WhatsApp, natuurlijk niet via WhatsApp, en dat ik wil praten samen.

Ik krijg weer niets terug.

Een uur later draai ik helemaal door, probeer ik in bed te mediteren met een app op m'n telefoon maar giert de

adrenaline door m'n lijf. Ik kan het niet loslaten, deze ruzie, hem, ons.

Ik ruk de oordopjes uit m'n oren en worstel met de deken om uit bed te komen. Ik moet naar hem toe.

Op de fiets zie ik voor me dat ik me in zijn armen laat vallen en zeg dat ik zoveel van hem houd. Dat ik huilend vertel dat ik hem niet kwijt wil, maar dat we het elkaar zo moeilijk maken. Ik zie ons zoenen, waarbij hij me stevig tegen zich aan drukt, met zijn hand tussen m'n schouderbladen, zijn borst op de mijne. Ferm, zoals hij doet als hij niet wil dat ik wegga.

Ik fiets hard en kom hijgend bij zijn huis aan.

Met de sleutel die ik van hem heb gekregen open ik zijn voordeur en ren drie verdiepingen naar boven. Ik roep zijn naam als ik bijna bij het appartement ben dat van hem is.

Sam komt als door een wesp gestoken zijn slaapkamer uit in alleen een boxershort.

'Jezus, lief, ik was bang dat er iets met je was gebeurd,' roep ik buiten adem. Ik steun boven aan de trap met m'n handen op m'n bovenbenen en laat m'n hoofd zakken alsof ik de marathon heb gelopen.

Sam trekt de deur van z'n slaapkamer dicht en slaat z'n armen om me heen.

'Poppie, rustig,' sust hij me. 'Het is goed. Ik leef nog, er is niet aan de hand.' Ik kijk hem aan, en zie dat z'n ogen anders staan. Hij kijkt betrapt, beschaamd zelfs.

Ik loop langs hem heen, verder zijn hal in naar de woonkamer, en rits m'n warme winterjas open, als hij

haastig zegt: 'Weet je wat? Als jij gewoon fijn terug naar huis gaat, dan kom ik straks naar je toe. Dan neem ik in-do voor ons mee en praten we erover.'

Ik blijf verdoemd stilstaan in de hal en draai me naar hem om. Vanavond? Waarom?

En dan begint m'n hart sneller te kloppen.

'Waarom vanavond?' zeg ik.

Sam blijft stil.

'Lief, waarom vanavond?' zeg ik steviger.

Hij staart naar de grond.

'Is er soms iemand bij je?' zeg ik terwijl m'n ogen groot worden.

Sam kijkt me nog steeds niet aan. 'Nee, natuurlijk niet,' mompelt hij. Hij blijft voor z'n slaapkamerdeur in de hal staan en wiebelt van z'n ene voet op z'n andere.

Al het bloed trekt weg uit m'n gezicht.

'Sam...' smee ik. 'Alsjeblieft, zeg dat dit niet zo is. Er is niemand bij je, toch?'

Hij brengt zijn handen voor zijn gezicht, ademt heel diep in, zucht hard, kijkt me aan en stamelt: 'Poppie, ik... ik moet je iets vertellen.'

Zeg me dat dit godverdomme niet waar is.

Ik hoor niets meer en voordat Sam verder nog iets kan zeggen, duw ik hem hardhandig weg voor z'n slaapkamer. Dan gooi ik de deur open.

Daar ligt een blond meisje.

* * *

Ik zit in kleermakerszit op m'n bank, luister naar de wiegende klanken van Herman van Veen en schrijf in m'n dagboek: 'Het is 4 februari 2020 en ik zit te wachten tot jij me weer in je armen neemt. Een maand geleden bedroog je me met een ander, en nu zit ik te wachten tot jij me weer in je armen neemt. Is dit onvoorwaardelijke liefde, of draai ik helemaal door?'

Ik denk het laatste. 'Dat meisje dat doordraaide', ik hoor het de mensen al zeggen. M'n hoofd is een warboel van gedachten en ik ben continu bezig met wie ik nu nog ben. Of ik nog wel iemand ben. Of ik nog wel iemand waard ben.

De afgelopen weken ben ik m'n huis bijna niet uit geweest. Ik ben 31 en woon in een kleine studio in het centrum van Amsterdam, zonder balkon. Daar word je in de zomer niet bepaald vrolijk van, wanneer iedereen in z'n tuin of op z'n balkon een boek leest in de zon, en ik met mijn kleine blaas naar een vrije plek aan de Amstel moet zoeken om tussen de 820 andere yuppen te doen alsof je verschrikkelijk zit te genieten. Maar nu, in de winter, is dit mijn veilige hutje. Ik kijk uit op tuinen van rijke mensen. Ik zie een grote magnolia in de tuin voor me in de lente roze kleuren en in de herfst langzaam kaal worden. Als ik me overweldigd voel door de prikkels van de stad, zet ik een stoel voor m'n raam en staar ik een tijdje naar die boom.

De bank in mijn appartement is groot en grijs met veel kussens en zachte dekens. Alles in natuurlijke tinten, want ook dat maakt me kalm. Ik zet alle zeilen bij. Zelfs in de zomer doe ik kaarsen aan en gooi ik allerlei geurende olies in een aromadiffuser. Je kunt een hoop meer aan als je leven naar lavendel ruikt.

Maar dit niet. Dit kan ik niet aan.

Ik heb mijn profielfoto op Twitter en Instagram de afgelopen weken zeven keer veranderd. Evenals de tekst in m'n bio. Ik wist niet precies wat daarmee te winnen viel, maar ik had keer op keer weer de verwachting dat ik dan iets van m'n identiteit terugkreeg. Dat ik iets meer was dan het bedrogen meisje.

Ook heb ik m'n bank een kwartslag gedraaid, waardoor-ie nu ongeveer in m'n bed staat, dat krijg je op 25 vierkante meter, en heb ik nieuwe kussens gekocht. Ik dacht: een fris huis geeft een fris hoofd. Volgens mij is de originele slagzin iets met 'opgeruimd', maar opgeruimd is mijn huis altijd al. Je moet eens proberen te leven in een rommelige studio van 25 vierkante meter, dan word je vanzelf rijp voor een opname.

Ook heb ik plaatjes van bomen en bergen uit tijdschriften geknipt en opgehangen. Ik las namelijk ergens dat kijken naar afbeeldingen van de natuur net zoveel kalmte oplevert als zélf in de natuur zijn en dat leek me het proberen waard. Vorige week kocht ik een onbetaalbare trui van kasjmier en gaf ik 65 euro uit aan een nieuwe jas bij de kringloop, die ik eenmaal thuisgekomen helemaal niet mooi vond, maar nu ook niet meer

terug mag brengen. Voor de mens met impulsaankopen is de kringloop niet zo duurzaam.

Ik eet alleen maar slagroomvla. Die lichtgele, intens romige vla met genoeg calorieën om het weer een paar uur vol te houden. Dat is het enige wat ik naar binnen krijg, tegen elk ander voedsel protesteert m'n maag. Soms lukt zelfs de vla niet en dan warm ik het op in m'n magnetron. Dan kun je het bijna drinken. Dat is walgelijk, ik weet het, maar ik ben de afgelopen maand al 5 kilo afgevallen, dus ik moet iets.

Het voelt nog steeds alsof ik in een film zit. Een film waarin Sam, m'n vriend, of nu dan ex, ineens besloot seks te hebben met een ander en mij alleen liet met de regisseur, de cameramannen, de opgebouwde set. En ik dus maar doorspeel. Doorga. Slagroomvla eet.

Ik denk de hele dag aan Sam, aan haar, aan wat er gebeurd is en hoe het nu in hemelsnaam verder moet. Als ik bij de kassa van de supermarkt sta en het meisje achter de balie vertelt hoeveel m'n boodschappen kosten, heb ik niet eens de kracht om haar aan te kijken. Goddank bestaan er zelfscankassa's.

Toen ik vanochtend wakker werd, vroeg ik me af hoe lang deze ellende nog gaat duren. Ik heb nog nooit zo'n intense innerlijke pijn gevoeld. Ik word misselijk van het idee dat als ik ga slapen, er daarna weer een dag komt waarop ik dit gevoel moet doorstaan. Dit gevoel van vernedering, eenzaamheid en verlatenheid. Ik wist niet dat een mens zo diep kon voelen.

Ik pak m'n laptop erbij. Ik zou toch weer eens een

stukje moeten schrijven. Als freelance journalist kun je niet te lang niks van je laten horen. Er moeten artikelen geschreven, columns gemaakt, meningen gegeven. Meedoen met het leven, mezelf laten zien. Kijken of ik m'n waardigheid bij elkaar kan schrapen door de complimenten van mensen die m'n verhalen lezen.

Ik verdien m'n geld met het schrijven van artikelen over psychologie, zingeving en spiritualiteit voor vrouwenbladen. Of nou ja, dat is wat ik de mensen vertel. In werkelijkheid verdien ik m'n geld vooral met het schrijven van allerhande websiteteksten voor ondernemers en bedrijven. Van het plaatselijke stukadoorbedrijf tot de 86° lifecoach die ons millennials gaat helpen met het vinden van onze *purpose* (wat zouden we zonder moeten): ze kloppen allemaal bij me aan. Het schrijven van artikelen vind ik leuk, maar commerciële teksten maken over levensverzekeringen en maandverband haat ik. Het schrijven van andermans teksten voelt alsof ik me als een kameleon door het grijze bedrijfsleven moet worstelen en ik met iedere meeting een stukje meer levenslust verlies.

Maar van boeken schrijven kan ik in elk geval nog niet leven. Daar gaat alle staatssteun van de wereld me nog niet bij helpen.

En nu zakt de moed me al in de schoenen als ik m'n laptop openklap. Het klinkt natuurlijk romantisch, in je eentje boeken schrijven met een hart dat overloopt van liefdesverdriet en levenservaring, een glas merlot naast je laptop, een sigaret bij het open zolderraam,

high van het maanlicht, maar in werkelijkheid zit ik zo meteen weer in m'n pyjama te ploeteren op een tekst over het pensioengat voor een raam op het noorden waar ik nog nooit een maan door heb gezien. En heb ik zoveel spanning in m'n lijf dat m'n nek stijf wordt en m'n rug verkramp, m'n hoofd compleet overprikkeld raakt en het enige vooruitzicht dat m'n dag nog wat kleur gaat geven de verse frambozen zijn die ik daarna door m'n opgewarmde vla roer.

Ik heb het leven weleens leuker gevonden.

januari 2017

Sarah stuurt me een berichtje dat ze voor haar werk gratis mag dineren in een restaurant in Amsterdam en vraagt of ik zin heb om mee te gaan. Dat heb ik.

Ik ken Sarah al m'n halve leven – sinds m'n studententijd. Ze woont met haar vriend in een belachelijk groot huis in Haarlem, werkt op het hoofdkantoor van een supermarktketen als marketingmanager of category-manager of iets anders belangrijks en maakt nooit ergens een probleem van. Kamperen vindt ze leuk, een luxe hotelkamer ook heerlijk en als je bij haar op bezoek komt en het wordt laat, dan trekt ze zo ergens een warme deken en een pyjama vandaan. Sarah is zo'n type dat, als het ineens min tien buiten is en heel Nederland naarstig op Marktplaats naar een paar schaatsen zoekt,